

[Gillstrup]

hvervstilskud, at skatteyderne skal betale erhvervstilskud på dette område, og så må vi andre jo bare sige: Javel, hr. finansudvalg, og følge efter. Derfor får regeringen – i dette tilfælde skatteministeren – ikke noget som helst besvær med Fremskridtspartiet, når man skal gennemføre det. Vores reelle afgørelse i denne sag faldt i Finansudvalget i november måned 1988, og dette er bare en opfølgning af det.

Men det er nok ikke den mest hensigtsmæssige måde, sagen har været grebet an på, heller ikke fra ressortministrens side. Da ressortministrene i et alt, alt for vidt omfang er toneangivende for, hvordan parlamentet, Folketinget, ønsker at indrette sig, er det heller ikke nogen hensigtsmæssig måde at behandle det på, set fra Folketingets side.

Det burde selvfølgelig have været et grundlæggende forslag fra industriministeren, der var blevet behandlet ved første, anden og tredje behandling og havde været i Erhvervsudvalget, i stedet for at man nu har fået det opdelt, så at der er forskellige ikkespecialiserede kokke, der behandler den fordærvede mad, der kommer ud af det, altså bl.a. med Fremskridtspartiets støtte.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal ikke bruge mange ord på dette lovforslag. Som det er sagt af adskillige andre, er det en følgelovgivning, efter at det er besluttet at aftrappe skibsværftsaftalen. Hvis ikke dette vedtages, er der i realiteten intet indhold i skibsværftsaftalen. Derfor vil jeg tilsige Det Radikale Venstres positive medvirken i Skatte- og Afgiftsudvalget.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som flere ordførere har været inde på, er dette lovforslag et led i forlængelsen af skibsværftsaftalen. På baggrund af den debat, der har fundet sted her, tror jeg vist, jeg kan indskrænke mig til at sige tak for den brede tilslutning, der har været til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning, lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet og lov om miljøbeskyttelse. (VVM-vurdering af virkninger på miljøet).

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 10/1 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Henning Nielsen (S):

Lovforslaget er en følge af EF-direktivet af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Forslaget er en genfremsættelse og har altså været til 1. behandling i marts måned i fjor. Et flertal af partier gav tilslutning til forslaget, men de fleste ordførere var egentlig meget usikre med hensyn til, hvordan disse nye principper nu skulle indgå i dansk lovgivning. Den daværende miljøminister gav da også udtryk for, at han var enig i, at der nu skulle være en grundig udvalgsbehandling, så vi kunne vide, hvad det virkelig var, vi vedtog, og det kan Socialdemokratiet selvfølgelig tilslutte sig.

Nu er der nok nogle af problemerne, der blev klaret sidste gang, men jeg tror ikke, at alle problemerne er blevet klaret i udvalgsarbejdet.

Jeg vil slutte med at henvise til nogle af de ting, vi rejste ved den tidligere 1. behandling, og i øvrigt give tilslutning til lovforslaget.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det foreliggende lovforslag, ministerens forslag om VVM-vurderinger af miljøvirkningerne, er som bekendt en opfølgning af et EF-direktiv, og det er glædeligt, at vi får et håndfast bevis på, at EF's miljøpolitik fungerer.

Der er mange positive elementer i forslaget, selv om man kan sige, at forskellene i forhold til de allerede gældende regler i Danmark er mini-

[Ahlmann-Ohlsen]

male eller sagt på en anden måde: dette forslag har ikke de store konsekvenser for Danmark. Dermed er forslaget et godt eksempel på, at Danmark er pænt med i miljølovgivningen. Andre lande i EF må forudse væsentlige ændringer i deres nationale lovgivning som følge af direktivet, netop fordi deres miljølovgivning langt fra er så langt fremme som vores.

Vi betragter det som en fordel, når lovforslaget lægger op til, at oplysninger om et projekts påvirkning af miljøet skal foreligge på et tidligere tidspunkt i forhold til de gældende regler. Det vil give både de centrale og de lokale miljømyndigheder mulighed for en bedre og mere langsigtet planlægning. Man kunne måske efterlyse oplysninger om, hvorvidt disse nye regler kan betyde, at visse godkendelser kan blive trukket i langdrag, ligesom det måske er lidt uklart, om der med forslaget stilles større krav til både kvantiteten og kvaliteten af de oplysninger, der skal foreligge, end der gøres i dag ved den almindelige miljøgodkendelse. Dette kan være af betydning for omkostningerne ved såvel de store som de mellemstore projekter.

Det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at det er uhyre vigtigt, at offentligheden, dvs. især den lokale befolkning, bliver inddraget i processen vedrørende miljøvurderinger. Det er nødvendigt for befolkningens forståelse af hele beslutningsprocessen. Derfor ser vi med tilfredshed på, at direktivet lever op til dette synspunkt med dets krav til offentlighed.

Med hensyn til det overordnede mål har vi selvfølgelig noteret os, at EF i lighed med Danmark begynder at omprioritere hele miljøpolitikken fra genopretningen til forebyggelsen. Det kan vi kun være tilfredse med.

Jeg vil gerne understrege, at dette lovforslag, så vidt den konservative folketingsgruppe har forstået det – og jeg vil gerne høre, om der er problemer hermed, vi vil gerne bede om at få det belyst – kun gælder for nye projekter. Når vi rejser det, så er det for at få det afklaret, så bygherrer rundt omkring i landet af forskellig art, som har været igennem med godkendte projekter, ikke skal have nogen bekymringer som følge af nye vurderinger i forhold til det foreliggende forslag.

Afslutningsvis skal jeg give vores støtte til lovforslaget. Vi ser frem til en god og sober behandling i Miljø- og Planlægningsudvalget.

Leif Hermann (SF):

Som ordførere har påpeget, er det her en gennemførelse. Den er næsten identisk med det lovforslag, der er blevet fremsat i Folketingsåret 1987-88. Der er ændret et 7-tal til et 2-tal, og så har ministeren sin vane tro listet en betragtning ind i bemærkningerne om bæredygtighed, og det er jo udmærket, fordi det passer fint ind i selve forslaget.

Vi var nået forholdsvis langt i Miljøudvalget med behandlingen af forslaget, da det blev fremsat for godt 1 års tid siden, og jeg håber, at vi nu kan gøre det færdig. Jeg tror, at de er grundigt sure på os nede i EF, for dette forslag er ikke udtryk for nogen ny miljøpolitik i EF, som hr. Ahlmann-Ohlsen tror. Det er et direktiv, der er vedtaget den 27. juni 1985, og EF har mig bekendt meget sjældent beskæftiget sig med genopretning i miljøpolitikken, og det vil jeg da så sandelig også håbe at EF holder fingrene fra. Det skal være et nationalt anliggende, når det drejer sig om genopretning.

Der var visse problemer i forbindelse med udvalgsarbejdet og visse problemer, som ikke var afklaret, da udvalgsarbejdet blev afbrudt på grund af valget, men jeg har tiltro til, at disse problemer kan ryddes af vejen.

Men jeg skal ikke undlade at komme med en enkelt bemærkning, for der er opstået en uklarhed. Det er jo ikke nogen hemmelighed for nogen, at der er kommet et udspil fra Planstyrelsen vedrørende den såkaldte planlægningslov, hvor man forestiller sig, at man kan rationalisere lovgivningen om den fysiske planlægning samt by- og landzonenloven og sommerhusloven i en enkelt planlægningslov.

Se, dette lovforslag gør jo VVM-direktivet til en del af regionplanloven. Man placerer det faktisk systematisk i emneopregningen i regionplanlægning. Det må man nok sige er lidt ejendommeligt i betragtning af, at det faktisk findes i den emneopregning, man agter at stryge i regionplanloven. Så man kan godt stille sig det spørgsmål, om det er klogt at knytte VVM-direktivet til vedtagelse som led i en ændring af regionplanloven, eller om man eventuelt skulle overveje noget andet.

Jeg håber, at det bliver vedtaget som led i regionplanloven, for så kan man dog i det mindste håbe på, at en emneopregning, som er væsentlig og afgørende for en kvalificeret regionplanlægning, kan fastholdes og fortsætte med

[Leif Hermann]

at gøre den rimeligt gode gavn, den gør i de regionplaner fra amtskommunerne, vi har set igennem årene.

Vi vil gerne tilsige et rimeligt og fornuftigt udvalgsarbejde, og det skal jo, som jeg har nævnt det, gå hurtigt. Det skulle faktisk være vedtaget til ikrafttræden pr. 1. juli 1988, hvis vi skulle have været rigtige EF'ere, men det er vi da heldigvis ikke endnu.

Sønderby (V):

Jeg skal til den foregående ordfører sige, at nu kommer der i hvert fald nogen, der er rigtige EF-tilhængere. Vi kan så ligesom den foregående ordfører beklage, at dette lovforslag ikke blev færdigt, og en af de ændringer, som miljøministeren har måttet lave i fremsættelsestalen, er selvfølgelig, at ikrafttrædelsesdatoen skal ændres.

Jeg skal som stedfortræder for Venstres ordfører, der ikke kan være til stede, give tilslutning til lovforslaget, der, som det er nævnt, er en genfremsættelse.

Intentionerne i forslaget, at vi skulle vurdere offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, gav vi tilslutning til sidst, og det er ikke blevet ringere siden.

Jeg må give hr. Ahlmann-Ohlsen ret i, at vi er nok det land, der er længst fremme. Det sagde vores ordfører også sidste gang, og direktivet ville derfor ikke genere os væsentligt. Men det er da rart, at der på bredere områder nu tages fat på disse problemer. Man kunne så ønske, at det måske blev bredere end lige inden for EF. De ting, vi oplever i Østeuropa, viser i hvert fald, at vi måske også skulle påvirke på den side.

Venstre kan give lovforslaget sin støtte. På baggrund af at det er en genfremsættelse, og også for at hjælpe hr. Leif Hermann, vil også vi give det et rimeligt og hurtigt udvalgsarbejde. Jeg håber, at hele udvalget vil gøre det, så det hurtigt kan blive færdigt.

Knud Lind (FP):

Når man har læst det EF-direktiv, som ligger til grund for lovforslag nr. L 152 om ændring af lov om lands- og regionplanlægning m.fl., og man derefter læser de enkelte paragraffer i lovforslaget, kan man godt få det indtryk, at det faktisk ikke er det samme, man taler om.

Det, der undrer mig, er, at man har et fuldstændig udførligt EF-direktiv, som Danmark via sit medlemskab af EF ønsker at følge. På trods af dette helt klare, afstukne direktiv, som man ganske nemt kunne have skrevet over i den danske lovgivning, vælger man at benytte sig af de sædvanlige ministerbeføjelser.

Under punkt 5 kan man se den foreslåede § 18 b: »Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke større anlæg der er omfattet af § 7, stk. 1, nr. 6. . . « Og: »Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvilke mindsteoplysninger der er nødvendige for, at en miljømæssig vurdering kan foretages.«

Den sidste kan jeg måske endda gå med til, men den første ministerbeføjelse er fuldstændig ubegrundet. Der ligger jo helt klare bilag fra EF, bilag I og bilag II. Bilag I omhandler projekter i forbindelse med direktivets § 4, stk. 1, og bilag II omhandler projekter under artikel 4, stk. 2, i direktivet.

Man må derfor undre sig over, at ministeren ikke blot skriver disse artikler ind eller som mindstemål lader dem indgå som bilag. De kunne sagtens stå inde ved selve lovparagraffen. Man får nærmest indtryk af, at de love, der laves her på Christiansborg, kun er beregnet for en lille bedrevindende, indforstået kreds af embedsmænd, mens virkeligheden jo er, at loven skal læses af ganske almindelige borgere, som ved at læse loven skal kunne drage nogle konklusioner og lægge nogle planer.

Ministerbeføjelser har flere ulemper. Den første er, at ministeren selv kan bestemme helt og holdent, hvorledes lovgivningen faktisk skal udmøntes f.eks. i bekendtgørelser og cirkulærer m.v. Den anden er, at borgerne ikke får den fornødne indsigt, som de har krav på, ved blot at læse loven.

Undskyldningen for denne intetsigende miljøministerbeføjelse lyder, at formålet med bemyndigelsen er at give ministeren den fornødne hjemmel til at sikre, at han til enhver tid kan opfylde direktivets krav om, at nærmere angivne anlægskategorier skal underkastes VVM-procedure – hvad VVM-procedure så end betyder, for VVM er nemlig heller ikke oversat.

Det er jo sådan i dag, at man skal have en miljøordbog. Nu skal man også have en miljøforkortelsesordbog for at finde ud af, hvad det er, der egentlig menes bare med overskriften i et forslag. I stedet for at overlade det hele til mini-

[Knud Lind]

steren og dennes embedsmænds forgodtbefindende kunne man blot have indføjet direktivets krav, som jo udførligt er nedfældet i selve direktivet og dets bilag.

Jeg mener også, at det havde været en god ting, hvis man havde præciseret artikel 6 i EF-direktivet om, at medlemsstaterne skal sørge for, at enhver anmodning om tilladelse såvel som de oplysninger, der er indhentet i henhold til artikel 5, stilles til rådighed for offentligheden, og at de berørte dele af offentligheden får lejlighed til at udtale sig, inden projektet begyndes, uagtet at man har en offentlighedslov m.v. Det skal ikke være sådan, at man skal rende rundt i alle mulige love for at finde ud af, om man har krav på at få indsigt i noget, som er helt naturligt, bl.a. når det kommer fra EF som et EF-direktiv.

Jeg synes, man er gået meget let hen over det, der hedder »offentlige og private projekter«; man har nemlig holdt sig til de private projekter, uanset at der i direktivets artikel 1 står, at dette direktiv vedrører vurderingen af indvirkningen på miljøet af offentlige og private projekter, der er af en sådan beskaffenhed, at de vil kunne påvirke miljøet væsentligt. Der kan jeg da spørge ministeren: Hvorfor har man helt glemt de offentlige projekter? Man kan måske sige, at det er nok en selvfølge, men det er ikke nogen selvfølge, så længe det ikke er nedfældet i det lovforslag, som man er kommet med, når man ønsker at ændre loven.

I Jydske Lov skrev man, at loven skal skrives, så danerne kan forstå den. Miljøministerens lovforslag nr. L 152 er det stik modsatte af, hvad fordums lovgivere satte som en kongstanke.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre kan tilslutte sig det af miljøministeren genfremsatte lovforslag, som supplerer og justerer allerede eksisterende planlægnings- og miljølovgivning i Danmark.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal takke for den store tilslutning til lovforslaget, som selvfølgelig ikke kommer helt bag på mig, fordi der jo er tale om en genfremsættelse, således at man allerede på forhånd vidste så nogenlunde, hvor ordførerne stod.

Jeg skal dybt beklage, at det ikke umiddelbart fremgår af lovforslaget, at der er tale om en

genfremsættelse. Det er en fejl fra vores side. Det er jo også korrekt, som hr. Leif Hermann påpeger, at forslaget er næsten identisk med det tidligere, og vi burde også have trukket frem, hvori de små forskelle lå. Det skal ske for eftertiden.

Der er kun stillet ganske få spørgsmål, som jeg føler vi skal gå ind i nu, idet vi i øvrigt skal søge, har jeg forstået, at gøre udvalgsarbejdet færdigt. Vi vil i hvert fald gerne fra ministeriets side tilsige vores bistand til, at der kan ske en hurtig færdiggørelse af dette lovforslag.

Jeg vil godt til hr. Ahlmann-Ohlsen, som spørger, om der i lovforslaget er større krav end i dag, sige, at det kommer en lille smule an på, hvordan man vurderer det. Jeg synes, det mest markante er, at de krav, der stilles ved vurderingen, stilles på et tidligere tidspunkt, end det sker i dag, og at der stort set er tale om oplysninger, man alligevel skal give i det øjeblik, man skal have gennemført et større projekt.

Jeg synes, at der trods alt fra EF's side er tale om en vis forebyggende tankegang i dette lovforslag. Man kan altid diskutere, sådan som hr. Leif Hermann gik ind i det, hvor meget EF skal og bør blande sig i det, men det er jo en diskussion, vi allerede har talt om at vi ved lejlighed skal have i udvalget, sådan at vi i højere grad får gennemdrøftet spørgsmålene netop på regionområdet og på de naturfølsomme områder.

Så spørger hr. Ahlmann-Ohlsen, om der er tale om nye projekter. Dertil vil jeg sige, at der er tale om nye projekter og væsentlige ændringer af bestående projekter, så væsentlige ændringer, at de stort set kan betragtes som nye. Men der kan også blive tale om, at man skal ind i VVM-proceduren i forbindelse med bestående virksomheder, men altså kun, hvis der er tale om væsentlige ændringer.

Hr. Leif Hermann spørger om forholdet til det øvrige arbejde omkring regelforenklingen, der foregår i ministeriet. Dertil vil jeg sige, at vi jo ikke har kunnet afvente dette lovforslags implementering, indtil vi gjorde det arbejde færdigt. Vi havde jo nogle påbud fra EF om, at det skal gennemføres, og som det allerede er blevet bemærket, har vi allerede overskredet tidsfristerne. Men det kan ikke udelukkes, at VVM-forslaget får, hvad vi kunne kalde et andet »ophæng« i forbindelse med planlovgivningen, end det har i dag. Vi er opmærksom på problemerne, og jeg tror, man lidt generelt kan

[Miljøministeren]

sige, at det er muligt, vi skal ind i lidt flere paragraffer i planlovgivningen. Men det er altså stadig væk i planlovgivningen, »ophænet« skal være.

Hr. Knud Lind holdt som sædvanlig en meget stor og gribende tale om et miljøforslag. Som jeg allerede tidligere har sagt til hr. Knud Lind, ser jeg altid med forventning frem til, hvad hr. Knud Lind nu finder på, når vi fremsætter nogle relativt enkle opfølgende forslag af forskellig art. I dette tilfælde var det altså dette, at vi ikke direkte anvendte EF-direktivet. Samtidig sagde hr. Knud Lind, at vi jo måtte tage hensyn til borgerne, sådan at de kunne forstå lovforslagene.

Jeg ved ikke, hvor mange direktiver hr. Knud Lind har læst, men hvis hr. Knud Lind har læst mange direktiver, så vil han sige, at sådan umiddelbart pædagogiske med hensyn til, hvad de indeholder osv., har jeg nu aldrig oplevet at de har været. Så jeg synes, at meget kan man fremhæve med hensyn til det nyttige i at gøre tingene bedre for borgerne oplysningsmæssigt, men af alle ting er direktiverne måske de mindst hensigtsmæssige.

Når vi ikke anvender direktivet direkte, skyldes det bl.a., at direktivet er temmelig detaljeret og derfor bliver retningsgivende for bekendtgørelsen. Men det vil jo ikke være særlig hensigtsmæssigt, at vi hver gang, der sker ændringer i EF-direktiverne – og det sker der jo løbende også på dette område – skal hen og rette i lovgivningen. Det er derimod rimeligt, at vi skal rette i nogle bekendtgørelser. Det kan vi foretage relativt enkelt. Når det er en procedure, vi har været med i i EF, er det også rimeligt, at vi gør det, og vi har jo i øvrigt ofte været igennem en forhandling i Folketingets Markedsudvalg eller Miljøudvalg forinden.

Begrundelsen for, at vi ikke anvender direktivet, er altså, at det ville kræve, at vi skulle komme med lovgivning hver gang, der skete en ændring. Det er i hvert fald ikke særlig fremmende for afbureaukratiseringen, som jeg jo trods alt forstår at hr. Knud Lind også er tilhænger af.

Endelig spørger hr. Knud Lind, om det kun er private projekter, der er omfattet. Nej, der er også tale om, at offentlige anlægslove vil være omfattet af denne procedure.

Knud Lind (FP):

Jeg skal her i anden talerunde sige til ministeren, at man kunne jo stille det spørgsmål: Hvad er mest pædagogisk oplysende, et fuldstændigt EF-direktiv eller en af disse superkorte ministerbemyndigelser? Det overlader jeg så i øvrigt til ministeren at gøre. Jeg tror faktisk, at EF-direktivet kommer ind på en flot førsteplads.

I bemærkningerne til lovforslaget står der: »Det foreslås, at miljøministeren får bemyndigelse til at udstede en bekendtgørelse, der fastsætter de nærmere regler for proceduren og afgrænsningen af, hvilke anlæg der er omfattet af ordningen, og hvilke mindsteoplysninger der er nødvendige for, at VVM-vurderingen« – hvad VVM så står for – »kan foretages. Denne fastsættelse af mindsteoplysninger hindrer imidlertid ikke, at regionplanmyndighederne vil være forpligtet til at indhente yderligere oplysninger, hvis det skønnes nødvendigt for, at vurderingerne kan foretages.«

Den afgrænsning, som man taler om her, er jo allerede lavet af EF. Man behøver blot at kigge i bilagene.

Længere nede i bemærkningerne står der: »Lovforslaget er udformet således, at det kan omfatte andre anlæg end de, der opregnes i direktivet. Dvs. såvel obligatoriske, frivillige som helt nye former for anlæg.«

Det betyder reelt, at ministeren her i al stilhed i form af en ministerbemyndigelse giver sig selv den beføjelse at kunne gå langt videre, end EF faktisk har tænkt sig. Det kan vi ikke gå ind for.

Fremskridtspartiet erkender vores medlemskab af EF, og derfor ønsker vi også at følge direktivet, som kommer fra EF. Men vi vil så stærkt som muligt tilkendegive, at vi ikke ønsker at være med på den miljøpolitiske vogn, som ministeren her har startet, og som kører langt ud over, hvad EF egentlig kræver. For vi tænker, modsat måske ministeren, mere på erhvervslivet end på NOAH og Greenpeace og naturfredningsforeninger og friluftsråd m.v. I sidste ende skal alle disse institutioner nemlig leve af det, erhvervslivet kan producere. Men det tænker ministeren ikke på.

Til slut skal jeg gøre opmærksom på, at vi er noget skeptiske for så vidt angår dette, at private virksomheder efter anmodning fra miljøministeren skal give oplysninger for at få foretaget

[Knud Lind]

de undersøgelser, der er nødvendige for en vurdering af de miljømæssige konsekvenser, når de tænker på at etablere større enkeltanlæg, der må antages at påvirke miljøet i væsentlig grad. Selve ideen er god nok, men miljøministeren skriver jo ikke i dette lovforslag noget om, at de samme firmaer og borgerne i forvejen via skattebilletten har betalt for, at staten foretager disse undersøgelser. Skal man læse dette regelret, så kan firmaerne selv betale for disse undersøgelser, samtidig med at man ikke ønsker at sætte skatten ned.

Vi siger nej til lovforslaget.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det sidste var jo en interessant oplysning: at man ikke vil være med til at gennemføre en lovgivning, som er påkrævet af EF. Så måtte man dog i det mindste komme med nogle konstruktive ændringer.

Vi har jo en del forslag tilbage, så jeg vil prøve, om vi ikke kan begrænse antallet af runder her på det måske mindst komplicerede af lovforslagene, og gøre det kort. Jeg har over for hr. Knud Lind prøvet at præcisere, hvorfor vi ikke har taget EF-direktivet. EF-direktiverne gennemgår løbende ændringer, og hvis vi bare havde taget EF-direktivet og fremsat det som lovforslag, skulle vi, hver gang der foretoges justeringer, igennem en lovgivningsprocedure, og det synes vi ikke er specielt hensigtsmæssigt.

Jeg kan også sige, at jeg er rimeligt tryk med hensyn til, at hr. Knud Lind ikke vil være med på den miljøpolitiske vogn, som jeg har lagt op til. Det gør mig ikke mindre overbevist om rigtigheden af den.

Når det drejer sig om hensynet til erhvervslivet, mener jeg heller ikke, at hr. Knud Lind har ret. Der er jo i et vist omfang tale om oplysninger, erhvervslivet i forvejen skulle komme med, og det, der sker nu, er i virkeligheden, at erhvervslivet får en højere grad af sikkerhed for, at de også kan gennemføre projekterne, når de på et så tidligt tidspunkt, på planlægnings-tidspunktet, får bemærkningerne.

Men med hensyn til betaling vil jeg bare sige, at jeg har forstået, at hr. Knud Lind i visse sammenhænge er tilhænger af brugerbetaling, og det er dette jo et udtryk for.

Jeg glemte under hr. Knud Linds første indlæg at sige, hvad VVM står for – det står sådan set i selve lovforslagets titel, nemlig i parente-

sen: »(VVM – Vurdering af virkninger på miljøet)«. Det er VVM, og det er altså det, forkortelsen står for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 153:

Forslag til lov om styrelsen af Danmarks Miljøundersøgelser.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).
(Fremsat 10/1 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Henning Nielsen (S):

Lovforslaget vil, når det er vedtaget, give mulighed for at oprette en ny styrelse i Miljøministeriet: Danmarks Miljøundersøgelser, forkortet DMU – dér får vi altså også mere at slås med på det område!

DMU skal ledes af en bestyrelse, og det bliver så dens opgave at godkende arbejdsopgaver, budgetter, regnskaber m.m. for dette organ.

I lovforslaget er der opregnet en lang række gode og også fremtidsorienterede opgaver, som det nye organ skal tage vare på i fremtiden. Det er da også derfor, at vi socialdemokrater med spænding ser frem til den første beretning fra DMU for at se, om der nu også er kommet handlinger ud af de smukke intentioner, der er. Det tror vi faktisk der vil, således at det kan blive til gavn for en styrket miljøindsats her i landet.

Socialdemokraterne vil derfor – og endda uden forbehold – støtte dette lovforslag.